

REDACTIONEEL GEDEELTE.

DE ONDERWIJSVACATURES

Het is van algemeene bekendheid, dat sinds verscheidene jaren, vacatures bestaan voor de vervulling van de posten van lector in de conserveerende en de prothetische tandheelkunde, de twee hoofdvakken bij uitnemendheid.

Men is zelfs, door de macht der gewoonte, langzamerhand geneigd deze situatie niet meer opvallend te vinden en misschien zullen er zijn, die verbaasd opkijken, als er werkelijk te gelegener tijd eens een benoeming geschieden zal.

Maar dit neemt niet weg, dat voor degenen, die hun aandacht en belangstelling schenken aan de Nederlandsche tandheelkundige opleiding, deze toestand diep droevig is en beschamend voor diegenen die hiervan de schuld dragen.

Er zijn onder de jonge tandartsen, die niet anders dan deze halfslachtige toestand hebben meegemaakt en die in hunne toekomstige loopbaan uitsluitend moeten teren op het onderwijs van docenten, die slechts tijdelijk die functie waarnemen en zich daarop ten allen tijde terecht zullen kunnen beroepen.

Men vraagt zich niet zonder verbazing af, welke mysterieuse krachten er aan het werk zijn, dat deze benoemingen zoo lang uitblijven?

Van tweeën één: of de huidige functionarissen voldoen aan de eischen, die men redelijkerwijze stellen kan en dan behooren zij, desverlangd, ten spoedigste blijvend te worden benoemd, of dat is niet het geval en dan zullen er anderen moeten komen.

Dat is men verplicht en aan het Onderwijs en aan deze functionarissen zelf, opdat eindelijk eens de stabiliteit kan

komen in het te geven onderwijs, waaraan zoozeer behoefte is, en opdat in iedere afdeeling weer een chef komt, die tegenover de professie, de moreele verantwoordelijkheid moet en durft dragen voor de wijze waarop dat onderwijs wordt gegeven!

Nu ligt, gezien de lange duur van het bestaan der vacatures, het vermoeden voor de hand, dat men tracht andere functionarissen te vinden, hetzij dan dat de tegenwoordige niet bereid zijn die taak blijvend op zich te nemen, hetzij om andere redenen. Dan zou men zoo zeggen, dat het nu tijd genoeg geweest is, om uit te zien naar dergelijke krachten, die uit den aard der zaak in ons kleine corps al niet vele in aantal kunnen zijn en ook niet plotseling uit de lucht komen vallen.

Wij hebben een tijd lang in de hoop kunnen leven, dat de oplossing zou komen gelijktijdig met de benoeming van den nieuwen directeur van het Tandheelkundig Instituut, of zeer kort daarna, maar ook deze hoop is vervlogen, al heel gauw staan wij weer voor een nieuwe cursus en als het zoo doorgaat blijft alles weer bij het oude.

Als alles zoo doorgaat.....

Maar nu meenen wij te weten, dat er toch werkelijk schot komt in de kwestie. Men heeft na al deze jaren van moeizaam zoeken, wikken en wegen, eindelijk den weg gevonden waarop men meent de beste krachten in den lande voor het Onderwijs te kunnen winnen.

De Onderwijs- en Examen-Commissie van de Ned. Mij. tot bevordering der Tandheelkunde, heeft als hare meening uitgesproken, dat de eenige wijze waarop dit zou kunnen gelukken, zou zijn, het toekennen van den titel van hoogleeraar aan degenen, van wie men verlangt dat zij den arbeid van een hoogleeraar verrichten en dat ook geheel in de lijn zou liggen van hetgeen is geschied in Delft, Wageningen en bij de dierenartsen. Dus ook, het hoogleeraarstractement en verder het recht op uitoefening van eigen praktijk; dit laatste niet uitsluitend om financieele overwegingen, maar ook in de

overtuiging dat in een practisch vak als de tandheelkunde, in voeling blijven met de praktijk zeer gewenscht is.

Tot zoover de opvattingen van hen, die zelf niet belanghebbend zijn en door de professie geacht worden ter zake kundig te wezen.

De autoriteiten hebben hier blijkbaar kennis van genomen en er mee rekening gehouden!

Er verluidt althans, dat men momenteel bezig is, hoofden der afdelingen Conserveerende en Prothodontische tandheelkunde te zoeken op de volgende voorwaarden:

Een lectoraat, met een aanvangssalaris van f 5000.— (zegge en schrijve vijf duizend gulden), dat in tien jaar tijds opklimt tot f 7000.— en het verbod van uitoefening van eigen praktijk.

Voor een professoraat acht men den tijd nog niet gekomen, (een bekende doodoener in sommige kringen), derhalve kan men ook geen professorssalarissen geven en het verbod praktijk uit te oefenen is vermoedelijk om het geheel nog wat aannemelijker te maken!!

Al naar zijn temperament, kan men zich hierover vroolijk of nijdig maken en het lijkt daarom een verre van prettige taak, voor dengene aan wien het geluk te beurt valt, met dit baantje op deze voorwaarden te mogen colporteeren.

Immers, hij loopt de groote kans, of uitgelachen, of het huis gewezen te worden, al naarmate de aangezochte het aanbod komisch, of beleedigend zal vinden!

Men verlangt dus in ernst, **van de allerbesten in ons vak**, in de kracht van hun leven, dat zij hun praktijk aan kant zullen doen, en in Utrecht zullen gaan wonen op een inkomen waarvan momenteel met een gezin vrijwel niet te leven is!

En als belooning staat daar dan tegenover, dat men met den titel van lector, die in **dit** geval een tweederangs situatie beteekent, les mag geven aan studenten, onder een wet die niet deugt, in een gebouw dat te klein is, met onvoldoende assistentie en gebrek aan hulpmiddelen!

Inderdaad, nu zal het menigeen duidelijk worden, waarom

deze functies zoo lang onvervuld bleven en het lijkt niet onjuist om in dit geval van een crisis te spreken.

Immers, het is vrijwel uitgesloten, dat men een valide, eersterangs kracht bereid zal vinden op deze voorwaarden in te gaan; dat is trouwens een contradictio in terminis, want een eerste kracht moet zijn een wijs man, en iemand die deze voorwaarden accepteert zou zijn een zeer onwijs man!

Als dit zoo is, dan blijft over als tweede mogelijkheid, dat men bij gebrek aan beter, met een tweede of derde rangsfiguur genoegen neemt en die zal allicht hier of daar nog wel te vinden zijn.

Maar dit druischt in tegen de allereerste belangen van het Onderwijs en men mag benieuwd zijn of de tegenwoordige docenten met een dergelijke aanvulling genoegen zouden willen nemen. En ook de professie zou zich in dat geval ongetwijfeld veroorloven een krachtig woord van protest te laten hooren.

Wij weten niet, en momenteel is ons dat ook onverschillig, van wie deze belachelijke voorwaarden afkomstig zijn, maar wij hopen dat het nog niet te laat is, dat men te bevoegder plaatse terugkeert van de dwalingen haars weegs en den keizer zal geven wat des keizers is. (En dat is tegenwoordig toch al niet veel).

Gebeurt dit niet, dan zal de professie hebben te overwegen, welke middelen zij kan aanwenden, om de betrokken autoriteiten te overtuigen, dat het brengen van het tandheekkundig onderwijs op het peil, waarop het bij een behoorlijk ten uitvoer leggen van de wet van 1913 al had kunnen staan, niet op deze wijze wordt tot stand gebracht!

N.

HET REIZEND MUSEUM VOOR TAND- EN MONDHYGIËNE.

Zoals men op een andere plaats in dit nummer kan lezen, is Zaterdag 15 Mei te Rotterdam in „Ons Huis”, geopend de tentoonstelling van het Reizend Museum in Tand- en Mondhygiëne. De Redactie van dit Tijdschrift had een uitnoodiging ontvangen om bij de opening tegenwoordig te zijn, en gaarne heeft zij daaraan voldaan, om blijk te geven van hare belangstelling in het kranige werk van onze energieke Rotterdamse collega's.

Nadat Dr. Elias, met een rede waarin hij wees op het groote belang der mond- en tandhygiëne voor de volksgezondheid, als voorzitter van de afdeeling Zuid-Holland van het Groene Kruis, de tentoonstelling had geopend, heeft de groote schare belangstellenden deze bezichtigd en bleek dat de zorgvuldige voorbereiding uitstekende resultaten had weten te bereiken.

Gesplitst in 15 afdeelingen, werd het publiek al datgene geboden wat de tandheelkunde deed en doet voor de patiënten en werd ook voor leeken duidelijk hoe veelomvattend de taak is van den modernen tandarts. De prophylaxis, het ontstaan van de tandcaries, de fatale resultaten der slechte gewoonten van kinderen, de orthodontie, de behandeling der kaakfracturen enz. enz., alles heeft een plaats gekregen en wel zóó overzichtelijk, dat wij gelooven dat de belangstellende leek na zijn bezoek aan dit museum een goede dunk moet hebben gekregen van wat hedendaagsche tandheelkunde doet en vermag.

Het komt ons dan ook voor, dat dit propagandamiddel inderdaad op de meest perfecte wijze reclame maakt voor het nut en de noodzaak van een goede verzorging van mond en tanden, een reclame, die in ons land in het belang van het volk helaas nog zoo hard noodig is.

Wanneer nà Rotterdam, deze tentoonstelling zijn tocht door Nederland begint, hopen en vertrouwen wij dat het een zegetocht zal zijn, en gezien de resultaten in Rotterdam, waar zeer veel belangstelling werd getoond, valt daar ook niet aan te twijfelen.

En niet alleen als tentoonstelling zal deze verzameling zijn nut afwerpen, ook voor degenen die populaire lezingen houden op het gebied der mond- en tandhygiëne is hier een schitterende keuze van modellen en lantaarnplaten, die in de toekomst het houden van dergelijke voordrachten zeer zullen vergemakkelijken en belangrijker zullen maken.

Er is hier pioniersarbeid verricht die voor de toekomst rijke vruchten belooft!

En wij willen daarom besluiten met hulde te brengen aan allen die bij het tot stand komen hebben meegewerkt en speciaal aan hen die het moeilijke werk hebben verricht van de voorbereiding en het ineenzetten. Wij meenen daarom een bijzonder eeresalut te moeten brengen aan Mevrouw Muntendam—Isebree Moens en de heeren Frank en Griffijn, zonder daarbij iets te kort te willen doen aan de verdiensten van de vele anderen, die naar krachten tot het welslagen hebben bijgedragen.

De dag der opening werd besloten met een vroolijk diner in het Hotel Weimar, waaraan vele collega's in en buiten Rotterdam hebben deelgenomen, en voorzoover dit nog noodig was, hebben de Rotterdammers dien dag weer eens bewezen dat bij hen de werklust, de collegialiteit en de vreugde na gedane arbeid in benijdbare harmonie tezamen gaan.

Dat dit, tot heil van de tandheelkunde, tot in verre toekomst zoo moge blijven is hen van harte toegewenscht.